

Σας παρακαλώ, τραβήξτε την κουρτίνα. Ανοιξτε τα παραθυρόφυλλα της Ιστορίας μας, να περάσει μέσα ο ήλιος. Σπάστε τις αμπάρες, κόψτε τα σκοινιά, διαρρήξτε τις μπουκαπόρτες, τινάξτε τα παλιά σκεπάσματα, φωνάξτε επιτέλους την αλήθεια, έρχονται χρόνια βαριά, έρχονται χρόνια κατακόκκινα, όχι από σημαίες και τοματοχυμούς, αλλά από αίμα.

Σας παρακαλώ, ξυπνήστε, δεν πάει άλλο, φτάνει πια, ο δρόμος τελειώνει, η πατρίδα τελειώνει, το όνειρο τελειώνει, όλα πάνε προς το τέλος, το χιόνι βρωμίστηκε από τα πατήματά τους, ο αέρας μολύνθηκε απ' την ανάσα τους, τα λόγια γίνονται σφικτήρες και πνίγουν το μυαλό, οι σκέψεις ταξιδεύουν σαν τραυματισμένες καρακάξες σ ένα άδειο τοπίο...

Σας παρακαλώ, κρατήστε όρθιες τις ιδέες, μην παραδίδετε στις εικόνες, σταθείτε απέναντι από το ύποπτο ρεύμα, μην αφήνετε να περπατήσει στο σώμα σας το τρεμούλιασμα του πανικού, μην αποχωρείτε, μην φεύγετε, μην αραιώνετε τις γραμμές, πρέπει να είμαστε όλοι εδώ, πρέπει να γίνουμε όλοι μαζί Κάτι Μεγάλο, πρέπει και πρέπει και πρέπει...

Σας παρακαλώ, μην ξεγελάτε το θυμό σας με υποψίες συμβιβασμού, μην ανατρέπετε την αγανάκτηση σας, μην προδίδετε το πρώτο βήμα της άνοιξης, μην διστάζετε, κρατηθείτε όρθιοι, το κύμα θα περάσει, η μπόρα θα καταντήσει ψιλοβρόχι αν εμείς περάσουμε από μέσα της μ' ένα λοστό στο βλέμμα κι ένα σκληρό χαμόγελο στο ξεραμένο στόμα μας...

Σας παρακαλώ, δεν έχετε το δικαίωμα να σταματήσετε να σκέφτεστε! Μας κοιτάζουν από το συμπαντικό θεωρείο τους οι Αγέννητοι Έλληνες! Ζητάνε μια καθαρή χώρα να γεννηθούν κι ένα ζωντανό τοπίο να μεγαλώσουν. Ζητάνε μια σπίθα αγάπης να φωτίσει τον καινούργιο δρόμο τους. Αλλιώς, αν δεν τους πείσουμε, δεν θα κατεβούν, θα ορφανέψει ο τόπος μας, θα αρχίσει να σβήνεται από το χάρτη του κόσμου, μην το επιτρέψετε αυτό...

Σας παρακαλώ, δεν έχω άλλη δύναμη να φωνάξω, τόσα χρόνια, σέρνω κι εγώ την ταπεινή μου φωνή σ όλους τους τόνους, δεν έχω άλλες κοφτερές λέξεις να τινάξω στον άνεμο, να σας βρουν κατακούτελα, είμαι κι εγώ ένας από σας, φταίω για πάρα πολλά, όμως το παιδί που διανυκτερεύει μέσα μου, δεν θα γιορτάσει πια, κανείς δεν του κάνει ένα δώρο, το ίδιο κι εσείς νιώθετε το ξέρω, το βλέπετε, αρνούμαι ακόμα και να παίξω με τις λέξεις μου.

Ιατρόπουλος: Έκκληση στους συνέλληνες

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Aeras
Δευτέρα, 02 Ιανουάριος 2012 10:33

Δεν μου φτάνουν πλέον τα ποιήματα, τα λόγια μας βαρύνανε σαν τις ψυχές μας, όχι, μην αφήσουμε να κλείσει η πόρτα...

Σας παρακαλώ, μην αφήσουμε να μπει ο δικός μας θάνατος ανάμεσά μας, δικάστε τους μέσα σας πρώτα, εις θάνατον, εις θάνατον, εις θάνατον, όλοι τους, όλοι όσοι μας πούλησαν, μας πρόδωσαν, μας ξευτέλισαν, μας γονάτισαν, μας απέσυραν στις γωνιές της αγωνίας, εις θάνατον σας παρακαλώ, όλοι τους λοιπόν...

Σας παρακαλώ, δεν έχω πρόσκληση, δεν έχω πρόκληση, δεν χτυπάω κανένα κουδούνι, κανένα καμπανάκι, οι καμπάνες σιγούν σ' όλη τη χώρα, οι ποιητές μου βουρκώνουν από τα βάθη της ιστορίας μας, οι παππούδες κι οι γιαγιάδες μας, μας τραβάνε το αυτί αυστηρά, δεν μπορεί να μην το βλέπετε, δεν μπορεί να πέσατε όλες κι όλοι, Αδελφές κι Αδελφοί μου, σε μαύρη νάρκη, σε ύπουλο ύπνο, σε βαριά αφασία, δεν μπορεί, δεν είναι δυνατόν να πηγαίνετε αμίλητοι με σκυφτό το κεφάλι προς το τέλος του δρόμου...

Σας παρακαλώ, μέσα σας τουλάχιστον, κρεμάστε τους, τουφεκίστε τους, κόψτε τους τις γλώσσες, πετάξτε τα κεφάλια τους στο βάραθρο, διαλύστε τα ίχνη τους στον караβοριά...

Σας παρακαλώ, δεν έχουμε τίποτε να σώσουμε πια, παρά μόνο Εμάς. Κι αυτό είναι πάρα πολύ...

Σας παρακαλώ, ακούστε με, σας μιλά ο τελευταίος των τελευταίων ανάμεσά σας, με λόγια απλά, δίχως στολιδία, όμως η βαριά ευθύνη μας, ας βγει στον ελεύθερο αγέρα. Ο αγέρας αυτός είναι δικός μας, ακόμη... Ανεβείτε μέσα του και πετάξτε ψηλά, πιο ψηλά κι απ' το φόβο, πιο ψηλά κι από το θάνατο...

Σας παρακαλώ , ακούστε με..

Το είδαμε [ΕΔΩ](#)